

žito valovi  
kamni se vale poskakujejo  
gozdovi kozolce prevračajo  
močvirja in ribniki vro  
Jokajoči vrbi solze teko  
v smehu in radosti  
stran neba se krči premika  
nenadoma  
glej človek in vse okameni

vse je negibno razen  
tu in tam nervoznega nehotenega giba  
veja ki pade komu na glavo  
skala ki se zvali po strmini  
negibno vse razen preprostega drgeta zemlje

## Henri Michaux

### NA POTI K SMRTI

Na poti k Smrti  
Je moja mati srečala veliko ledeno goro;  
Hotela je govoriti,  
A je bilo prekasno,  
Velika vatasta ledena gora.  
Pogledala naju je, mene in brata,  
In zajokala.  
Rekla sva ji — resnično nesmiselna laž — da res razumeva.  
Potem se je nasmehnila z nasmeškom še čisto  
Mladega dekleta,  
Z nasmeškom, ki je v bistvu bil ona,  
Z nasmeškom, ki je bil tako prisrčen skoraj navihan;  
Nato jo je vzela Neprozornost.

### MOJI OPRAVKI

Le redkokoga lahko vidim, ne da bi ga premlatil.  
Drugi imajo raje notranji monolog. Jaz ne. Jaz raje preteparam.  
So ljudje, ki mi v restavraciji sedijo nasproti in ne rečejo  
nič in ostanejo, ker so prišli, da bi kaj  
pojedli.  
Eden je že tu.  
Jaz ti ga popadem, tok.  
In ga spet pograbim, tok.  
Obesim ga na obešalnik.  
Snamem ga s kljuke.

Ga spet obesim.  
 Ga spet snamem.  
 Denem ga na mizo, ga mikastim in davim.  
 Osvinjam ga, ga polivam z vodo.  
 Spet je pri sebi.

Oblijem ga, ga poravnam (počasi mi že gre na jetra, treba bo s tem končati), ga gnetem, stiskam ga, pobiram na kup, stlačim ga v svoj kozarec, ga vsem na očeh zlijem na tla in rečem nataraju: »Prinesite mi vendar bolj čist kozarec.«  
 Toda slabo mi je, pri priči poravnam račun in odidem.

## RAZLAGA RISB

II

Kako gleda! (Vrat se mu je podaljšal za tretjino velikosti.) Kako strah ga je gledati! (Čisto na levi se mu je glava prestavila.)

Posamezni lasje so kot antene, ki služijo za prenos groze, in preplašene oči so ena sama ušesa.

Prestrašena glava, ki s težavo gospoduje na dveh ali treh dolgih tenkih pramenih (so to jermeni, konci črev, živci v ovoju?).

Neznani vojak, ki je ubežal iz kdovekatere vojske, asketsko telo, sneto z žičnih ovir.

III

Lahko bi bil plamen, če ne bi že bil konj, in zagotovo bi bil imeniten konj, če ne bi plapolal. Odskočil je v veselje. Kako malo skupnega ima njegov hrbet, sijoč od razbeljenih perjanic, od silovitih plamenov, z resničnim konjskim hrbtom. Kar se tiče njegovih tac, so tanke kot tipalke insektov, toda njegova kopita so čedna, morda malce preveč »testena«. To zato, ker je to moj konj, konj, ki ga nihče nikoli ne bo zajezdil. In perjanica opeta okoli glave, rahla in fina, mu daje skoraj žensko nežnost; ko da bi si brisal nos v čipkast robec.

Hvala bogu, hvala bodi bogu, da sem ga narisal. Sicer ne bi nikoli videl česa podobnega. Čisto majhen konjiček, veste, resnična ideja »konja«.

Mnogo bolj sličen dihu kot snovi, dosti bolj obstojen v čisti atmosferi, kljub svojim sprednjim nogam, ki štrlita kot dva svinčnika. Kopita proti nebu, vžiga plamene.

## Max Jacob

BOŽIČ Medtem ko je umivala Malega je sveta Devica dejala:

»Treba bo kupiti novo gobo,  
 emajlirano posodo.«

»Prepozno,« je reklo čudežno Dete,

»Gobo za žolč!

Posodo za kri!»